e·on

Vízcsepp Vili kalandjai

mese és játékos feladatok

Vízcsepp Vili kalandjai

e·on

Vili nagy útra kel

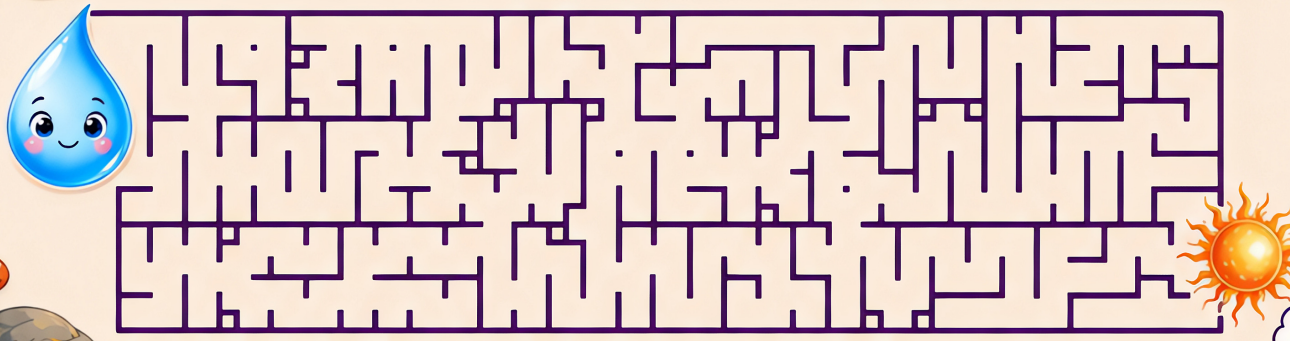
A kis patak vidáman csobogott az erdő szélén. Kanyargott a fák között, átugrott a kavicsokon, megcsillant a napsütésben, és friss vizet vitt a növényeknek.
A patakban ott utazott Vízcsepp Vili is. Hol egy kis hullám hátán ringatózott, hol egy kavics mellett suhant el, hol pedig egy falevél alatt bújt át.
– Milyen jó patakként utazni! – nevetett Vili. – Mindig történik valami!

A patak partján virágok bólogattak, a fűszálak csiklandozták a vizet, egy kis madár pedig inni hajolt a vízhez.
Vili egy kavics körül pörgött-forgott.
– Hoppá, micsoda kanyar! – nevetett.
A madár kortyolt egyet, majd vidáman megrázta a tollait.
– Csip-csip, de finom friss víz!
– Milyen jó, hogy a víz ennyi mindenkinek segít! – gondolta Vili.

Ahogy a nap egyre magasabbra emelkedett, melegebben sütött a patakra. Vili egyszer csak különös dolgot érzett.
– Hűha! Mi történik velem? – csodálkozott.
A napsütés finoman melegítette, Vili pedig lassan emelkedni kezdett a patak fölé. Körülötte a vízcsepp barátai is felszálltak, apró, láthatatlan vízpáraként.
– Felszállunk! – kiáltotta Vili boldogan. – Vajon hová megyünk?
Egyre magasabbra kerültek. Alattuk a patak kisebbnek látszott, az erdő lombjai pedig zöld takaróként terültek el.
Ekkor Vili megértette: a víz nemcsak a patakban tud utazni. Néha a nap melege segít neki felszállni az ég felé.

Vezesd Vilit a patakból a napsugár felé!

Vízcsepp Vili kalandjai

Vili a felhők között

Vili könnyű vízpáraként lebegett a levegőben. Már nem látta magát kerek kis vízcseppnek, de érezte, hogy még mindig ő az.
– Ez nagyon furcsa! – mondta. – Az előbb még a patakban csobogtam, most pedig az ég felé szállok!

Körülötte sok apró vízpára utazott felfelé.
– Sziasztok! – kiáltotta Vili. – Ti honnan jöttetek?
– Én egy tóból! – felelte az egyik.
– Én egy pocsolyából! – mondta a másik.
– Én pedig egy falevélről! – szólt egy harmadik.

Ahogy magasabbra értek, a levegő hűvösebb lett. A vízpárák apró vízcseppekké változtak, és összebújtak.
Ekkor egy puha, fehér felhő mosolygott rájuk.
– Szervusztok, kis cseppek! Én vagyok Felhő Fanni. Pihenjetek meg nálam!
– Nahát! – ámult Vili. – Patak voltam, vízpára lettem, most pedig felhőben utazom!
– Így járja a víz a nagy körútját – mosolygott Fanni.
A felhő az erdő fölé úszott. Vili meglátta a lekonyult virágokat és a száraz földet.
– Fanni, odalent szükség van ránk!
– Igen, Vili. Ha sok csepp gyűlik össze bennem, esőként lepottyantok a földre.

Vili izgatottan mocorgott.
– Akkor segíthetünk?
– Pontosan – felelte Felhő Fanni.
A cseppek összekapaszkodtak, egyre nagyobbak és nehezebbek lettek.
– Készen álltok? – kérdezte Fanni.
– Igen! – kiáltották a vízcseppek.
És már hullottak is lefelé az erdő felé.
– Eső lett belőlünk! – nevetett Vili.

Karikázd be, kik örülnek az esőnek!

Vízcsepp Vili kalandjai

Vili esőtánca

Az esőcseppek vidáman táncoltak a levegőben. Vili lefelé hullott, közben forgott, csillogott, és kíváncsian nézte a közeledő erdőt.
– Visszatérek a földre! – mondta boldogan.

Vili egy nagy zöld levélre pottyant. A levél megrezzent, majd Vili lassan lecsúszott a széléről. Egy virág tövéhez érkezett, ahol a föld szomjasan itta az esőt.
– De jó, hogy megjöttetek! – hajladozott a virág. – A víztől újra erősebb leszek.
Vili lassan beszivárgott a földbe. Találkozott a virág gyökereivel, amelyek óvatosan vizet vettek fel.
– Tehát a növények a földből isszák meg a vizet – gondolta Vili. – Így tudnak nőni, virágozni és levelet hozni.

Az eső közben felfrissítette az egész erdőt. A poros levelek tisztábbak lettek, a fű újra élénken zöldellt, a madarak pedig a pocsolyák mellett ugrándoztak. Néhány esőcsepp a földbe szivárgott, néhány a leveleken csillogott, néhány pedig kis erecskékben indult tovább a lejtőn lefelé.

Vili egy kis forrásnál újra a felszínre bukkant. Elgurult apró kavicsok mellett, megkerült egy fűszálat, majd csatlakozott egy vékony kis vízfolyáshoz.
– Megint utazom! – nevetett.
A kis vízfolyás egyre nagyobb lett. Más cseppek is csatlakoztak hozzá, míg végül újra a patak felé csordogáltak.

Vili boldogan ismerte fel a csobogó hangot.
– Ez az én patakom!
Ahogy visszaért a vízbe, megértette, hogy az eső nemcsak leesik, hanem tovább is indul. Beszivárog a földbe, segít a növényeknek, megtölti a patakokat, tavakat és folyókat. A víz mindig úton van.

Karikázd be, merre járt Vili!

Vízcsepp Vili kalandjai

Minden csepp kincs

Vili újra a patakban csobogott. A víz frissen kanyargott az erdőben, a virágok felemelték fejüket, a madarak pedig inni jöttek a partra.
– Visszaértem! – mondta Vili. – De most már tudom, hogy a víz mindig tovább utazik.
Végiggondolta az útját: patakban csobogott, a nap melegétől vízpáraként felszállt, felhőben pihent, majd esőként visszahullott a földre. Bejutott a földbe, segített a növényeknek, és újra visszatalált a patakba.
– Ez olyan, mint egy nagy kör! – mosolygott Vili. – A víz körbe-körbe jár.
Vili most már tudta, hogy a víz sokféle helyen lehet: patakban, tóban, felhőben, esőcseppként vagy láthatatlan páraként a levegőben.
De akárhol jár, mindig fontos. Segít a növényeknek nőni, inni ad az állatoknak, és az embereknek is szükségük van rá.
– Akkor vigyáznunk kell a vízre – gondolta Vili. – Nem szabad pazarolni, és nem szabad beszennyezni.

A nap megcsillant a patak felszínén. Vili mosolyogva ringatózott a vízben.
Tudta, hogy egyszer majd újra felszáll az égbe, felhő lesz belőle, esőként visszatér, és tovább segíti a természetet.
Mert a víz útja sosem ér véget.

Cseppből pára,
párából felhő,
felhőből eső,
esőből patak.
Így járja Vili a nagy vízutat.

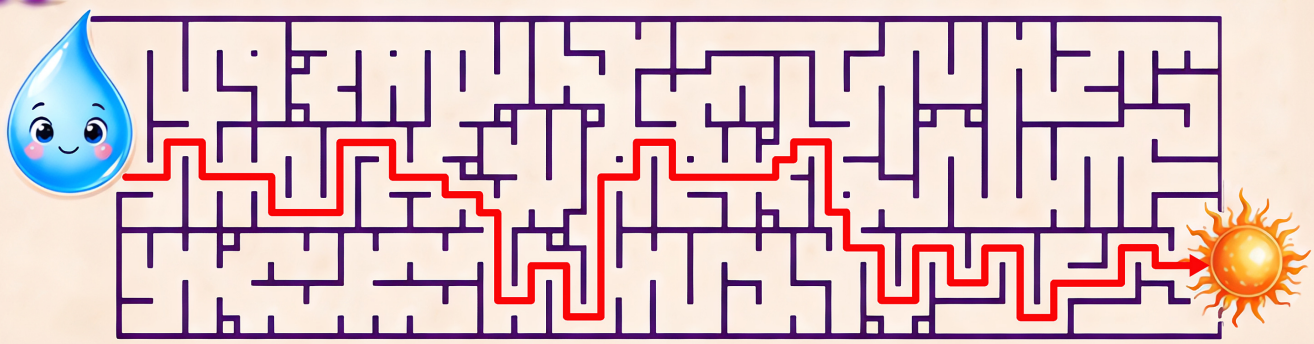
Rajzold meg, kiknek segít Vili!

Vízcsepp Vili kalandjai

Megoldások

1

2

3

